

Arrest

nr. 116 916 van 15 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van 'Mahawil' in de provincie Hilla (Babel) in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest. U zou in 'Mahawil' een voedingswinkel hebben uitgebaat. Omstreeks september 2010 zou een persoon die eerder als klant uw winkel zou hebben bezocht u gevraagd hebben met hem samen te werken. Later zouden drie onbekende mannen uw winkel zijn binnengestapt en u naar een 'maktab' (kantoor) van het leger van Mehdi (sjiitische militie) in 'Mahawil' hebben meegenomen. U zou

er zijn gevraagd als informant te werken in ruil voor een financiële vergoeding en andere voordelen. U zou informatie moeten doorspelen over klanten van u die werken voor de Iraakse overheid of samenwerken met de Amerikaanse bezettingsmacht. U zou eerst geweigerd hebben maar verder onder druk zijn gezet. Zo zou u diezelfde dag opnieuw naar de 'maktab' zijn overgebracht. U zou een week bedenktijd hebben gekregen en terug naar uw winkel zijn gekeerd. Begin oktober 2010 zou u een derde keer naar de 'maktab' van de militie zijn gebracht. Deze keer zou het leger van Mehdi ermee gedreigd hebben u te doden indien u weigert samen te werken. U zou er drie dagen zijn opgesloten en pas na uw instemming uw medewerking te verlenen zijn vrijgelaten. U zou naar uw winkel zijn teruggekeerd. Gedurende drie weken zou u om de drie à vier dagen bezoek in uw winkel bezoek hebben gekregen van een militant van een Mehdi opdat u informatie zou briefen over een van uw klanten werkzaam bij de overheid of de Amerikaanse bezettingsmacht. U zou hem telkens hebben kunnen afschepen met het voorwendsel ' bezig' te zijn. Hierna zou u omstreeks 10 tot 15 november 2010 naar uw familie in Bagdad zijn gevlucht. Na uw vertrek uit Hilla zou uw afgesloten winkel zijn vernietigd door een bom. Er zou een bord voor uw winkel zijn geplaatst met het opschrift 'verrader'. U zou ongeveer drie weken in Bagdad hebben verbleven en op 30 december 2010 samen met uw echtgenote Irak hebben verlaten. U zou legaal met uw Iraaks paspoort Turkije zijn ingereisd en vervolgens op 1 januari 2011 met een vervalst paspoort naar Griekenland zijn doorgereisd. Na ongeveer drie maanden zou uw echtgenote zijn doorgereisd naar Italië waar ze asiel aanvroeg en waar ze nu nog verblijft. Op 25 september 2011 zou u illegaal per boot naar Italië zijn gereisd. Uzelf zou diezelfde dag van uw aankomst in Italië clandestien naar België zijn afgereisd waar u zich op 29 september 2011 vluchteling verklaarde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat u in december 2009 en in april 2010 in Griekenland verbleef (zie rapport van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Directie Asiel van 29 september 2011 toegevoegd aan het administratief dossier). Tegenover het CGVS verklaarde u vóór oktober 2010 Irak niet heeft verlaten, behalve een reis naar Syrië in maart 2010 (CGVS p.2). Hiermee geconfronteerd bleef u uw verblijf in Griekenland in die periodes ontkennen en beweerde u pas in december 2010 Irak te hebben verlaten richting Europa. U zou begin 2011 voor het eerst het Grieks grondgebied hebben betreden (CGVS, p.5, p.8, zie ook het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 35 omtrent uw reisroute naar België). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden en stellen uw asielaanvraag in een zeer bedrieglijk daglicht.

Hierbij aansluitend dient aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van uw terugkeer naar Irak sinds uw aankomst in Griekenland in december 2009. Dit is niet onbelangrijk bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Immers, uzelf situeerde de problemen die u als asielmotief inroept, in september 2010 gedurende uw vermeend verblijf in uw woonregio 'Mahawil' (CGVS, p.3-7).

Overigens legde u omtrent uw problemen met het leger van Mehdi weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondergraven.

Vooreerst is het bevreemdend dat het leger van Mehdi onder doodsb bedreiging zou hebben willen rekruteren voor een gevoelige functie als informant opdat deze militie via uw informatie personen werkzaam bij de Iraakse overheid zou kunnen doden. Dit is des te minder plausibel daar u geen politieke achtergrond heeft en al had aangegeven dat u dergelijk informantenwerk niet wilt doen omdat u vindt dat de mensen die u zou moeten verklikken, geen verraders zijn. Dat ze dan zo ver zouden om u, door u met de dood te bedreigen, te verplichten, lijkt weinig logisch aangezien men zo betrouwbare of nuttige informatie zou krijgen. Bovendien stellen ze zichzelf op die manier bloot aan een reëel risico dat u hen aangeeft bij de Iraakse ordediensten. Immers, uzelf verklaarde dat de militie hun locatie aan u bekend hebben gemaakt waardoor ze kunnen worden opgespoord door de ordediensten (CGVS, p.3-7).

Bovendien, het is nog maar de vraag of u louter door uw verkoop van voeding geheime en gevoelige informatie over een aantal van uw klanten zou bekomen die bruikbaar en nog niet gekend zou zijn voor het Mehdi leger. Zo bleek uzelf ondanks uw veelvuldige contacten met klanten in uw winkel over zeer beperkte informatie te beschikken over die klanten werkzaam bij de Iraakse overheid of met de Amerikanen. Zo zou u een klant werkzaam bij de Istichbarat (Inlichtingendienst) hebben gehad maar kon u zijn functie en taak niet vermelden. U kent zelfs zijn volledige naam niet. U kent alleen zijn voornaam en roepnaam. U zou ook een politie-officier hebben gekend maar bleek evenmin in staat enige details op te geven van zijn taken bij de politie. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat hij 'patrouilleert en inspecteert' (CGVS, p.3-7).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat het, in het licht van de vaststelling dat u te kennen had gegeven het niet eens te zijn met hun werkwijze maar dat ze u eindelijk zo ver hadden gekregen

mee te werken door u met de dood te bedreigen, is het zeer opmerkelijk dat u desondanks gemakkelijk leden van de militie in uw winkel drie weken lang voor schut heeft kunnen zetten onder het voorwendsel ' bezig' te zijn. Het is weinig realistisch dat het leger van Mehdi u al die tijd de mogelijkheid heeft gegeven weg te vluchten om dan plots na uw vertrek in actie te schieten door uw afgesloten leegstaande winkel te vernietigen met een bom (CGVS, p.3-7). Ook uw gedrag valt niet rijmen met uw beweerde vrees tegenover het Mehdi leger. Het loutere feit dat u nog drie weken in uw winkel blijft verder werken terwijl u niet zinnens was toe te geven aan hun eisen, doet in ernstige mate twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Het enige concrete probleem dat u aanhaalt sinds uw vlucht is het feit dat uw winkel zou zijn geëxplodeerd en er een bordje werd opgehangen dat u een verrader bent. Vreemd genoeg heeft u in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de DVZ op geen enkele moment gewag gemaakt van een aanslag op uw winkel (vragenlijst CGVS, dd. 3 november 2011, p.3). Dat u een dergelijk belangrijk feit toen niet heeft vermeld, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vluchtmotieven. Het is immers de enige concrete aanwijzing dat het Mehdi leger naar u op zoek is omdat u hen geen informatie heeft gegeven.

Naast deze aanslag, waar dus weinig geloof kan worden gehecht, heeft u in de periode van ongeveer twee maanden dat u nog bij uw familie verbleef, geen andere problemen gehad. Evenmin geeft u nog concrete aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat u door het Mehdi leger wordt gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kon u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen van de door u ingeroepen problemen met het Mehdi leger.

Dient tevens aangestipt dat het opmerkelijk is dat u voor uw aankomst in België door Italië en Frankrijk bent gereisd, maar hier geen asiel heeft aangevraagd. Opmerkelijk heeft uw echtgenote wel een verblijfsvergunning in Italië waar zij wel asiel zou hebben aangevraagd (vragenlijst p.3 en CGVS p.2). In Frankrijk zou u trouwens zijn aangehouden door de Franse politie. U weigerde er een asielerzoek in te dienen dit terwijl u door de Franse grensautoriteiten bent ingelicht over een mogelijkheid tot asiel (CGVS, p.2, p.6). Bovenstaande houding wijst geenszins op een vervolgingsvrees in uw hoofde zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève. Indien u daadwerkelijk uw land zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan immers worden verwacht dat u onmiddellijk te kennen zou geven nood te hebben aan internationale bescherming zodra u hiertoe de mogelijkheid had.

U kan met andere woorden niet overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren tegenover het Mehdi leger.

Daarnaast dient vastgesteld dat u bij terugkeer naar Irak vreest gedood te worden door uw schoonfamilie indien er iets zou gebeuren met uw achtergebleven echtgenote in Italië. U zou hiervan door uw schoonfamilie verantwoordelijk worden gesteld (CGVS, p.6-7). Echter, er dient opgemerkt dat uw ingeroepen vrees voor uw schoonfamilie geen verband houdt met een van de vijf criteria zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U haalt een vrees voor mogelijke wraak vanwege uw schoonfamilie aan als vluchtmotief. Het betreft met andere woorden problemen van interpersoonlijke aard. U heeft onvoldoende persoonlijke of concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte of systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde kopies van de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, foto's waarin u figureert in uw voedingswinkel en foto's met militair uniform destijds tijdens het oude regime van Saddam Hussein, vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Babel in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert inzake de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 EVRM.

Volgens hem is het logisch dat het leger van Mehdi (JAM) beroep doet op de lokale bevolking om informatie te vergaren zodat verraders kunnen worden opgespoord en geëxecuteerd. De reden waarom juist hij werd aangesproken mag aan verzoeker niet worden gevraagd daar hij onmogelijk de drijfveer kan kennen van JAM. Hij kan alleen maar raden op basis waarvan hij werd aangesproken en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Hij gaf eerlijk aan dat hij niet veel informatie had over zijn klanten doch JAM ging er waarschijnlijk vanuit dat hij, door hem onder druk te zetten, alsnog zou slagen in zijn opdracht.

Verder loopt eender welke groep die overgaat tot rekrutering een risico en zijn dit de risico's van het vak. Bovendien stelt verzoeker dat uit een lezing van zijn gezegden niet blijkt dat hij weet had van de locatie van JAM, dat het kantoor niet verlicht was en dat hij geen namen kon geven.

Dat hij slechts na drie weken vluchtte, acht verzoeker evenmin vreemd. Het is logisch dat zulke beslissing bedenktijd en organisatie vergt en het is een ingrijpende en emotionele ervaring.

De aanslag op zijn winkel vermeldde hij niet in de vragenlijst omdat hem duidelijk werd gemaakt dat hij zijn asielmotieven beknopt diende toe te lichten.

Verzoeker vroeg in Italië en Frankrijk geen asiel aan omdat hij vernam dat hij meer kans had om erkend te worden in België. Het kan hem niet kwalijk worden genomen dat hij aan deze geruchten gehoor gaf.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. De schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de

bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat, daar waar terecht wordt gemotiveerd dat uit de informatie in het dossier blijkt dat hij reeds in december 2009 en in april 2010 in Griekenland verbleef, dat hij desalniettemin tegenover het CGVS verklaarde dat hij, behalve wanneer hij in maart 2010 naar Syrië reisde, voor oktober 2010 Irak nooit had verlaten en dat hij, zelfs na te zijn geconfronteerd met voormelde informatie inzake zijn verblijf in Griekenland, dit verblijf bleef ontkennen en bleef volhouden dat hij pas in december 2010 Irak verliet en dat hij slechts begin 2011 voor het eerst het Grieks grondgebied betrad. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Uit de voormelde vaststellingen blijkt dat verzoeker de Belgische asielinstanties intentioneel trachtte te misleiden. Zij doen derhalve op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker brengt daarenboven tot op heden niet het minste begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat hij sedert december 2009 en april 2010 nog zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Dit is nochtans niet onbelangrijk voor de beoordeling van zijn asielaanvraag daar het aangevoerde asielrelaas zich aldaar en in september 2010 zou hebben afgespeeld. Ter adstructie van dit relaas voert verzoeker evenmin ook maar enig begin van bewijs aan.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij, alvorens in België te zijn aangekomen, door Italië en Frankrijk reisde doch geen asiel aanvraag. Deze vaststelling is des te opmerkelijker daar zijn echtgenote in Italië wel asiel aanvraag. Daarenboven stelde verzoeker dat hij in Frankrijk werd aangehouden door de Franse politie en door de Franse autoriteiten werd ingelicht over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, doch gaf hij aan desalniettemin te hebben geweigerd om er een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker tracht deze vaststellingen ten onrechte te vergoelijken doordat hij zou hebben gehoord in België meer kans te hebben om te worden erkend. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker, zelfs wanneer hij in contact kwam met de Franse autoriteiten en door hen werd ingelicht over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog dat het logisch is dat het Mehdi-leger op hem beroep zou hebben gedaan en hem onder doodsb bedreigingen zou hebben willen rekruteren voor een gevoelige functie als informant. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen politieke achtergrond had en reeds aangaf dat hij dergelijk informantenwerk niet wilde doen omdat hij van mening was dat de mensen die hij diende te verklikken geen verraders waren. Dat ze dan zo ver zouden gaan om hem met de dood te bedreigen is niet aannemelijk daar aangenomen moet worden dat zij op deze wijze geen betrouwbare of nuttige informatie zouden krijgen.

Bovendien is niet aangetoond dat verzoeker door de loutere verkoop van voeding geheime of gevoelige informatie zou kunnen bekomen van zijn klanten die bruikbaar zou zijn voor en nog niet gekend zou zijn door JAM. Verzoeker gaf, blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen, overigens zelf duidelijk aan dat hij, ondanks zijn veelvuldige contacten met klanten in zijn winkel, over slechts zeer beperkte informatie beschikte inzake die klanten die werkzaam waren bij de Iraakse overheid of die samenwerkten met de Amerikanen. De verklaring dat JAM er mogelijk van zou uitgaan dat zij door hem onder druk te zetten meer informatie zouden kunnen verkrijgen is daarbij niet plausibel. Verzoeker diende in dit kader bij het CGVS immers te erkennen dat, indien hij in zijn beroepshoedanigheid jegens de door JAM geviseerde klanten plots al deze vragen zou gaan stellen, dit voor deze klanten ook onmiddellijk verdacht zou zijn, dat zij zijn winkel dan zouden vermijden en dat JAM dit ook wist (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Daarenboven is het geheel niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks dat JAM hem aldaar tevoren in een tijdsspanne van een drietal weken tot driemaal toe sommeerde en hem daarbij de derde maal gedurende drie dagen opsloot en met de dood bedreigde en ondanks dat hij niet van plan was om mee te werken, vervolgens nog drie weken gewoon in zijn winkel zou zijn blijven werken (*ibid.*, p.5). Verzoekers uitleg voor deze houding kan niet worden aangenomen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van JAM, door hen reeds driemaal werd meegenomen vanuit zijn winkel, werd opgesloten en bedreigd, deze winkel zou mijden, te meer daar hij in Irak over verscheidene familieleden beschikte bij wie hij kon onderduiken. Nog minder geloofwaardig is het dat hij gedurende deze periode de leden van JAM die om de drie tot vier dagen om informatie kwamen vragen zonder problemen en zonder verdere gevolgen eenvoudigweg kon afschepen met de vermelding dat hij bezig was (*ibid.*, p.5).

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar zich een kennelijke omissie vertoont in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Daar waar hij bij het CGVS beweerde dat zijn winkel door JAM werd opgeblazen en dat er een bord werd opgehangen dat hij een verrader was (*ibid.*, p.5), maakte hij van deze feiten in de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst). Verzoeker tracht deze omissie ten onrechte te vergoelijken. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de aanslag op zijn winkel hierin zou hebben vermeld, te meer daar dit het enige concrete vervolgingsfeit is dat JAM zou hebben gepleegd naar aanleiding van zijn weigering om hen informatie te verstrekken en zijn vertrek.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees jegens zijn schoonfamilie, met name dat hij door hen verantwoordelijk zou worden gehouden indien zijn vrouw iets zou overkomen in Italië, dient te worden vastgesteld dat deze vrees van louter hypothetische aard is. Verzoeker baseert deze vrees bovendien op een louter vermoeden en maakt niet aannemelijk dat of waarom hij verantwoordelijk zou worden gesteld indien haar ooit iets zou overkomen of indien zij zou overlijden. Evenmin voert hij concrete en objectieve gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij, zelfs indien hij hiervoor verantwoordelijk zou worden gesteld, daadwerkelijk zou dreigen te worden vervolgd door haar familie (administratief dossier, stuk 4, p.2, 6).

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15: documenten), een aantal identiteitsbewijzen en foto's, bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 8, § 2, a), artikel 9, § 2, artikel 12 en artikel 13, § 3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van

1 december 2005, van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging, meer bepaald van het recht in elke procedure gehoord te worden.

Verzoeker wijst er in het kader van dit middel onder meer op dat de bestreden beslissing, ondanks dat hierin wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst moet worden beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, niet overgaat tot deze beoordeling en besluit tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zonder nadere toelichting.

2.4.1. Gelet op de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Omtrent artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing het volgend gesteld:

“Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Babel in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.”

Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij opmerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt overgegaan tot enige beoordeling in voormelde zin en dat omtrent de veiligheidssituatie geen motivering is opgenomen. Integendeel wordt hierin vervolgens zonder meer overgegaan tot de conclusie waarin wordt gesteld:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, is de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en die tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, *in casu* geschonden.

Aldus kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld en dient deze beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 juli 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS